

visszamennie.

A börtön után nem térhetett vissza egyházába. Tanítani? Ugyan. Csak azt ne! Fizikai munka egy kültelki üzemben. Fémhajlítgatás. Most hasznosult a napi ötven fekvőtámasz. Ez is épp tíz évig tartott. Úgy tűnik, tízéves ciklusokra szerződött az étellel. Közösség? Akkor úgy gondolta, a legkisebb közösségben éli meg hitét. Önmagában. Nem hitte volna, hogy az igazi feladat csak ezután következik. De az elhívott embernek nincs kétféle útja. Írt, írt és írt. Akár úgy is mondhatjuk, akkor írta meg tanítása alapjait. Több kötet. Valójában egyetlen mondat az egész. A Biblia nevű könyvben az van, hogy Jézus mindenkét szeret. Az ellenséget is. Nincs mi meg ők. Csak ember van. Szerinte ez a kereszténység. A többi csak taktika, egyház, szervezet. Ezt tanítja fiatal ismerőseinek. Nyilvántartás nincs. Tagdíj nincs. Aki ott van, az az ő embere.

Az akkor még nem öregember kisközösségei egymást szervezik, mint egy modern hálózatban. Ez már sok. Nagyon sok. Hírük afféle szamizdategyházként terjed. A nagy, az igazi ezt már nem túri. Mindszenty halott, az állam és az egyház közötti megegyezések, a békepapok időleges győzelmének éveit éljük. Emberünket egyházi vitára hívják. Inkvizícióra? Máglya nincs, sem máglyarakás, pedig közel a szemközti cukrászda. Döbbenet gondolok bele, hogy az öttagú „zsűri” három tagja tanárom volt épp akkoriban, a „vita” ott volt az iskolában, mégsem tudtunk semmit róla. Ők öten, emberünk egyedül. Kérdéseikre nem válaszol, a felvetéseket írásban kéri.

Az öt-egy arányt nem tartja vitára érdemesnek. Ezerkilencszáznyolcvankettőt írunk. Ekkortájt hal meg Brezsnyev. A rendszer már rosszul működik, de még erősnek látszik. Emberünket eltiltják mindenfajta nyilvános működéstől. Marad a magánlakás. Felveszi a kapcsolatot Ratzingerrel, a Hittani Kongregáció fejével, a mai pápával. Neki sincs különvéleménye. Majd tizenöt évvel később. Közben összedől a rendszer. Emberünk rehabilitálva így úgy amúgy, de a lényeg nem változik.

A mesének vége, a tanítás azonban folytatódik. Tanítványok mindig akadnak. Bulányisták. Van bulányizmus? Még mindig nem tudom, de Bulányi van. Igazi mesehős.

A jók a végén győznek, erről szólnak a mesék. Láttam, tanúsíthatom.

BULÁNYI GYÖRGY

BEKÖSZÖNTŐ A HEGYVIDÉKI TRIANON TÁRSASÁGBAN

Lehattunk '895-ben, amikor bejöttünk, fél millióan. Lehet, hogy találtunk itt olyanokat, akik magyarul beszéltek: székelyeket, avarokat. Az asszonyok szültek,

s mikor harmadfél száz esztendő után jöttek a tatárok, már voltunk két és fél millióan. Egy év múlva már csak fele annyian voltunk. Az asszonyok megint szültek, s a Hunyadiak korára felmentünk négy millióra. Aztán verekedtünk három századon keresztül a törökkel. Mikorra kiverték őket hazánkból, már csak egy másfél millió maradt, aki magyarul beszélt. Az asszonyok megint szültek, s az elmúlt század elején már tíz millió volt, aki magyarul beszélt. Aztán tíz felé szabdalták hazánkat, s '56 utántól kezdve máig szennycsatornába vágtunk mi, magyarok nyolc vagy tíz millió magyar magzatot. Ha minket is elfű az idők zivatarja, Nem lesz az Istennek soha több magyarja – írta Arany János.

Hősöm egy fiatal hölgy, Vincze Bori, aki most hét éves. Nagyszüleit negyven esztendeje ismertem meg. Géczy Gabi, mire negyven éves lett, szült tíz gyereket Vincze Bandinak. Az elsőt Péternek hívják. Péter felesége, Kati, az elmúlt nyári Bokor-nagytáborban megsúgja anyósának, Gabinak, hogy várja már ötödik gyermekét. Péter húga, Eszter egy hétvége elviszi magához a négy gyereket: két fiút, két leányt. Kihallgatja beszélgetésüket, mely arról szól, hogy fiú vagy lány legyen ötödik testvérük. A fiúk fiút akarnak, a lányok lányokat.

Ekkor szólal meg hősöm, Vincze Bori: Mindegy, hogy mi lesz, mert nekik úgymint nyolc testvére van szükségük. S még azt is elmondja Bori, hogy neki is nyolc gyereke lesz majd: négy lány és négy fű. A lányai nevét már tudja is. El is sorolja a négy nevet. A fiúkéből még csak egyet tud. Az Benedek lesz, mert így hívják Bori tíz éves bátyját is. Amíg van Géczy Gabi, Vincze Bandi, Péter és felesége Kati, amíg van Vincze Bori, addig nem fű el minket az idők zivatarja, addig még lesz az Istennek olyanja is, aki magyarul beszél.

BULÁNYI GYÖRGY

KICSODA AZ ISTEN?

Nem tudtam nem elvállalni, hogy beszéljek Rólad. Ha Rólad sem beszélek, akkor nincs miért élnem. De hát mit tudok én Rólad? Semmit. Istent nem látta senki, én sem. De most van 71 éve, hogy elmentem Érted Vácra piarista noviciusnak. S Te lettél a családom. Te, akit nem láttam soha. Érted mentem oda, akiről nem tudok semmit. Te hívtál? Nem tudom, de úgy éreztem, hogy el kellett oda mennem. Ha nem mentem volna el, most nem szólhatnék itt Rólad. Mit tudok Rólad mondani? Reménykedem benne, hogy vagy. Hogy vársz. Hogy haza vársz. Magadhoz. Tudom, hogy vársz? Nem tudom, s nincs ember, aki tudná. Elmondhatom, hogy remélem én is, amit mások is remélnek. Elmondhatom, hogy bizony megkísért a gondolat, hogy semmibe megy a reményem. S jól tudom, hogy nem azért hívtatok ide, hogy elétek tárjam bizonytalanságom. De csak így becsületes. Mert úgy gondolom, hogy nem papi szövegre vagytok kíváncsiak, hanem emberi szóra.